

במתנה

דפיו זהב

על מה שבזר זכשיו.

הרבנית ימימה מזרחי

בעריכת יקרת פרידמן

גיליון 280

פנחס ✦ ט"ז בתמוז ה'תש"פ (8/7/2020)

מה נשאר? רק אהבה

מגיעה פרשתנו, "פנחס". העם עומד ובוכה. קורה דבר נורא לנגד עיניהם והם לא יודעים מה לעשות ואז הוא רץ קדימה, אי אפשר לעצור אותו ו... מציל את האישה ואת שני הילדים שלה מטביעה בים.

האם זה היה נכון, לעשות כך? אולי לא. **אין פודין את השבויין יותר על כדי דמיהן.**³ אתה לא אמור להקריב את עצמך כדי להציל את החיים של אחרים.

האם זה ודאי היה מעשה נכון? לא בטוח.

האם אפשר היה לעצור אותו? לא.

האם הוא היה מלא אהבה? או-הו.

האם הוא ביטל כעס ודין מעל עם ישראל? בטוח. **פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי [...]** ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי.⁴ למה מזכירים שפנחס הוא בנו של אהרון הכהן? כדי להזכיר לנו שהוא איש מלא אהבה. אנשים במצוקה שלא יודעים מה עושים בה, ופתאום קמים אנשים מלאי אהבה ואומרים "אני עכשיו מציל מה שאני יכול להציל בכוח אהבתי".

"אבל ימימה, מה שעשה פנחס זו ממש לא אהבה! חלילה אם היום יקום מישהו ויעשה דבר כזה. למה קוראים לזה 'אהבה'?"

אכן, מעשה פנחס הוא מעשה מאד קשה. עם ישראל מבזה אותו על כך. וכאן מגיע ה"שם משמואל" הנהדר ואומר: אתם יודעים איזה לוחם אהבה פנחס? הוא שם רומח בין כזבי בת צור המדיינית לבין זמרי בן סלוא, נשיא שבט שמעון, חותך ואומר: "נכון שזה נראה נורא? אבל זה מה שעשיתם עכשיו. אתם רואים כמה זה כואב כמפרידים אישה מהאיש שלה? האישה שלכם בבית, הצדקנית, שעומדת פתח אוהל מועד, ואתם (חלילה) נוהים בשיטים אחרי בנות מדיין, מזלזלים באהבה הקדושה, הולכים

בכל שנה הייתי מתאמצת מאד להנגיש את מצוקת 17 בתמוז ההוא, ההיסטורי. להסביר למה צמים, מה היה קשה בזמן המצור על ירושלים. והשנה, זה כל כך קל. מפני שיש אנשים נצורים בתוך ירושלים. מצד אחד, החומה הזו מגנה עליהם. הם לא רוצים שהיא תיבקע ב"ז בתמוז. מצד שני, עד מתי הסגר? אנשים מתים ברעב! אין עבודה, אין אוכל! החומה הזו מצד אחד היא הגנה, מצד שני היא איום נורא. אם נפר את הסגר ונצא מן החומה, אנחנו עלולים חלילה למות מהאויב שנוגס בנו מבחוץ. מעולם לא הרגשנו את המבוי הסתום הזה כשם שמרגישים אותו בשנת תש"פ. בתוך החומה, מוגנים מצד אחד ומתים ברעב, חלילה, מצד שני. ואם מפרים את הסגר כדי שהכלכלה תמשיך, זה מסוכן. אז מה עושים? איך יוצאים מהמבוי הסתום הזה?

ועוד נקודה שמסבירה השנה את ימי בין המצרים. כתוב ב"שולחן ערוך": **וראוי לכל ירא שמים להיות מיצר דואג על חורבן בית המקדש**¹ בימים האלה. ותמיד הייתי מסבירה: "מיצר" - זו הצרה הפרטית שלך. תביני שאת צריכה לתרגם אותה לדאגה לכל עם ישראל. יש לך צרה (מיצר) בזוגיות - תביני, זה הצער של השכינה. והשנה זה כל כך פשוט. כי ברגע שאדם מיצר, חלילה מפתח תסמינים, הוא מיד דואג לסביבה שלא תידבק. הוא מבודד את עצמו, הוא ישים מסכה, הוא ירחק מזקנים. ה"מיצר", המיצר הפרטי, הוא בבירור דאגה גם לכלל.

בגלל זה אני חושבת שעוד מעט עוד מעט אנחנו יוצאים מאפלה לאור גדול, ממיצר לגאולה גדולה. שמעתי דיבור כל כך יפה (לצערי אני לא יודעת בשם מי) על הפסוק בתהילים: **שפת לא ידעתי - אשמע.**² "שפת" - אותיות "תש"פ". שנת תש"פ. ומה שומעים כל השנה הזו - "לא ידעתי". "מתי אתם מתחתנים?" "לא יודעים". "באיזה אולם?" "לא יודעים". "כמה אנשים יבואו?" "לא יודעים". "מתי יגמר הנגיף הזה?" "לא יודעים". אנחנו ב"לא ידעתי" הזה ומה עושים כשנמצאים בכזה מבוך, בצער מאד גדול שאיש לא יודע מה לעשות?

³ משנה, גיטין ד, ו'.

⁴ במדבר כ"ה, יא: פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי.

¹ שו"ע אורח חיים א, ג.

² תהילים פ"א, ו.

למקומות יותר קלילים שנראים יותר כיפיים מהדוסית הזאת
בבית שאומרת תהילים. בואו תראו כמה נורא זה. **תרין רעין דלא מתפרשין**⁵ - זו רעות שאסור לה להיפרד!⁶

תקשיבו, אנחנו במצור מפחיד. כשסגר - מפחיד. כשיוצאים מהסגר - מפחיד. אם יש משהו שיציל אתכם במצב הזה שבו אפילו משה רבנו לא יודע מה להורות, לדבר הזה קוראים "אהבה". יש לכם שלושה שבועות לא להיפרד ממה שקרוב אליכם.

"ימימה, אני לא יודעת להתגעגע לבית המקדש".

לא צריך. תתגעגעי לאיש שלך שכבר פגשת או שעדיין לא פגשת. תאחזו חזק במה שיש לכם.

כשעם ישראל יוצאים לגלות, **הראה להם כרובים מעורים זה בזה**.⁷ איש ואישה לא עוזבים זה את זה, גם כשתולשים אותם מארון הברית. **הנני נתן לו את בריתי שלום**.⁸

תני לו את בריתך שלום. תן לה את בריתך שלום. זה יציל אותנו, עד יעבור זעם.

בצוות העריכה: הדסה סאסי

הצטרפי לקהילת הלומדות הגדולה בעולם, לאלפי נשים שמקבלות תורת-חיים בלי הפסקה.

בפרשה ואשה, אנחנו מקבלות למייל את השיעור המלא לקריאה של הרבנית ימימה מזרחי.

בשיעור אנחנו מדברות על הכל! אנחנו מקבלות כלים נשיים לשלל אתגרי החיים. אנחנו מחכימות, צוחקות ודומעות. תוכן עניינים עשיר, הכל מסודר וערוך לקריאה, בשפה קלילה ומובנת ועם האופטימיות ושמחת החיים של הרבנית ימימה.

וגם - אפשר לשתף את ההורים, את בן הזוג, את הילדים בכל הטוב והיפה הזה, ולזכות בלימוד משפחתי משותף.

איך מצטרפים? בקלות. כאן << לחצי

וגם בטלפון 077-8066747 או 054-345-3788

ימים א-ה בין 9:00-15:00

מחכות לך! צוות פרשה ואשה

⁵ זוה"ק ח"ג, ד, א.

⁶ "שם משמואל" לפרשת "פנחס".

⁷ תלמוד בבלי מסכת יומא נד, ע"ב: אמר ריש לקיש: בשעה שנכנסו נכרים

להיכל ראו הכרובים מעורים זה בזה.

⁸ במדבר כ"ה, יב.